

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καμῶνω, παρ' ὃ καὶ καωμῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ μὴ γενόμενος, ἀτέλεστος, ἀσυντέλεστος, ἡμιτελής Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) Κρήτ. Καπ. (Σινασσ.) Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ. : Τσοὶ περισσότερες δουλειῆς ἔχ' ἀκάμωτες Κρήτ. Πολλὰς δουλειῆς ἔχω, δὲν ἀντέχω νὰ τσοὶ νοιώθω ἀκάμωτες ὅλες Ἀπύρανθ. Σπίτιν ἀκάμωτον Σύμ. Ψωμί ἀκάμωτο (ἀνεπαρκῶς ζυμωθὲν) Λευκ. || Φρ. Τί κάνεις; — Τὰ ἀκάμωτα! (ποῦ νὰ μὴ γίνουν, ποῦ κακὰ νὰ γίνουν! Ἀρὰ) Κοζ. 2) Ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος ἔτι, ὁ μὴπω ὠριμάσας Ἄνδρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λευκ. Μεγίστ. Μῆλ. Νίσουρ. Σίφν. Σῦρ. Χίος : Ἀκάμωτα σταφύλια - σῦκα κττ. Σῦρ. κ. ἀ.

3) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἀκαλλιέργητος, ἀνόργωτος, ἀνήροτος τὴν πρώτην ἄροσιν Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Μῆλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος : Ἀκάμωτη τὴν ἔχω τὴ βορβόλα Ἀπύρανθ. Ἐχον ἀκάμωτα ἀκόμα τὰ χουράφια μ' Αἰτωλ. Οὓλους οὐ κάμπουν εἶνι ἀκάμωτους ἀκόμα αὐτόθι. Ἀδέλι ἀκάμωτο Κρήτ. 4) Ἐπὶ ἐρίου, ἄκλωστον Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Καπ. (Σινασσ.)

5) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τίποτε, ἀνίκανος, ἀδέξιος, ἀργός, νωθρός Χίος : Τί ἀκάμωτος ἀνθρώπος ποῦ εἶναι!

Πβ. ἀγένητος, ἄγιнос, ἀγίνωτος, ἄγνεστος, ἄγουρος, ἄφτειαστος.

ἀκανάκευτος ἐπίθ. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀκανάκιφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κανακευτός <κανακεύω.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκανάκευσαν, ὁ μὴ τυχὼν θωπείας. Συνών. ἀχάιδευτος.

ἀκανέλλωτος ἐπίθ. Θήρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κανελλωτός <κανελλώνω.

Ὁ μὴ ἐπιτεπασμένος μὲ κανέλλαν.

ἀκανόνιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀκανόνιστος.

1) Ὁ μὴ κεκανονισμένος, ὁ μὴ κατὰ τὸν κανόνα προσηρμοσμένος λόγ. κοιν. 2) Ὁ μὴ ἔχων κανονικὴν ἀναλογίαν τῶν διαστάσεων, ἀσύμμετρος λόγ. κοιν. : Ἀκανόνιστο σῶμα. Ἀκανόνιστη πόρτα. Ἀκανόνιστα πόδια.

ἀκανούνιστο ἐπίθ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀπογεγυμνωμένος.

ἀκάντζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κάντζωτός <κάντζώνω.

Ὁ μὴ καρυκευμένος διὰ καρύων ἔνθ' ἄν. : Κόλλυβα ἀκάντζωτα Σάντ.

ἀκαντίρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνικαδίρους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κάντιρωτός <*κάντιρώνω <Τουρκ. *kadir* = ἰκανότης.

1) Ἀδαῆς, ἀνίκανος σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. 2) Ἄξεστος.

ἄκαντος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁκνηρός, ἄτακτος, ἀπειθής : Ἀκαντο παιδί.

ἀκαπακισιά ἢ, ἀμάρτ. ἀκαπακ' δὰ Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαπάκιστος.

Ἀπερισκεψία.

ἀκαπάκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπάκ' στους Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπακιστός <καπακίζω ἀμάρτ.

Ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος.

ἀκαπάκωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπάκωτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἱμβρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ καπακωτός <καπακῶνω.

Ὁ μὴ κεκαλυμμένος μὲ τὸ καπάκι, συνήθως ἐπὶ μαγειρικῶν σκευῶν πολλαχ. : Τέντζερεις ἀκαπάκωτος. Κούπα ἀκαπάκωτη πολλαχ. Ἀντίθ. καπακωμένος (ιδ. καπακῶνω), καπακωτός.

ἀκαπάρρυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπάρρυστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπαρρυστός <καπαρρρίζω.

Ὁ μὴ δι' ἀρραβῶνος, δι' ἐνεχύρου ἐξασφαλισθείς, ὁ μὴ προσηγορασθείς. Συνών. ἀκαπάρρωτος.

ἀκαπάρρωτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καπαρρωτός <καπαρρώνω.

Ἀκαπάρρυστος, ὁ ιδ. : Τ' ἄφησα ἀκαπάρρωτο τὸ λάδι καὶ τὸ πούλησαν 'ς ἄλλον.

ἀκαπίστρωτα ἐπίρρ. Θράκ. (Σκοπ.) ἀκαπίστρουτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαπίστρωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ τρόπον ἀχαλίνωτον. Πβ. ξεκαπίστρωτα.

ἀκαπίστρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπίστρουτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπιστρωτός <καπιστρώνω.

Ἐπὶ ὑποζυγίου, ὁ μὴ καπιστρωμένος, ὁ μὴ φέρων φορβειὰν πολλαχ. : Μουλάρι ἀκαπίστρωτο δὲν πιάγεται Ἡπ.

ἀκαπλάματιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαπλάματιστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπλαματιστός <καπλαματίζω.

1) Ὁ μὴ περιβεβλημένος ἢ περικεκαλυμμένος μὲ καπλάμην, ἥτοι δι' ἐλάσματος ἢ ξυλίνου στρώματος. 2) Ὁ μὴ προσηυξημένος κατὰ μῆκος, πλάτος ἢ πάχος.

ἀκαπλάντιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαπλάδιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καπλαντιστός <καπλαντίζω.

1) Συνήθως ἐπὶ ἐφαπλωμάτων καὶ ἄλλων κλινοσκεπασμάτων, ὁ μὴ περιενδεδυμένος. Συνών. ἀσεντόνια-

στοις. 2) Ἐπὶ βιβλίων, θυρῶν κττ., ὁ μὴ περιενδεδυμένος διὰ μεταλλίνου ἢ ξυλίνου περικαλύμματος Σύμ.: Πόρτα ἀκαπλάντιστη.

ἀκάπνιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀκάπνιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκάπνιστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκάπνιστος, περὶ οὗ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἐπετηρ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 4 (1927) 249.

1) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κάπνισμα, ἐπὶ ἀλλάντων, ἰχθύων, κρεάτων κττ. κοιν. Ἀντίθ. καπνισμένος (ἰδ. καπνίζω), καπνιστός. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κάπνισμα πρὸς σκοπὸν θεραπευτικὸν Χίος: Τὸν ἄρρωστο τὸν ἔχω ἀκάπνιστο. γ) Ἐπὶ μετάλλου, ἀπύρωτος σύνθηθ.: Ἀσήμι ἀκάπνιστο. 2) Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ καπνοῦ, ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ καπνοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Φαεῖν ἀκάπνιστον Τραπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ οἴνου βεβαρημένος, ὁ μὴ μεθυσθεὶς Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἄ. 4) Ἐνεργ. ὁ μὴ καπνίζων, ὁ μὴ ἐκβάλλων καπνὸν Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.): Φρ. Σπίτι ἀκάπνιστο (ἐπὶ νέας οἰκίας μήπω κατοικηθείσης) Ὁφ.

Πβ. ἀκαπνος.

ἀκαπνος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Δαρδαν. ἀκαπνους Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκαπνος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων καπνόν, μόνον περὶ τῆς πυρίτιδος λόγ. κοιν. 2) Ὁ μὴ πυρωθεὶς, ὁ μὴ θερμανθεὶς, μόνον ἐπὶ τοῦ μέλιτος Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.): Ἀκαπνο μέλι. Ἦδη παρὰ Πλιν. Ν. Η. 11,16,16 «mel... quod acarnon vocant».

Πβ. ἀθέρμιστος, ἀκάπνιστος.

ἀκαρδα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) Χίος κ. ἄ. ἀνάκαρδα Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ. (Καλλίπ. κ. ἄ.) Εὐβ. Κύθν. Λέσβ. Σαμοθρ. Τήν. Χίος κ. ἄ. ἀνέκαρδα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος.

1) Χωρὶς καρδιάν, ἄνευ προθυμίας, οἷον ἐπ' ἀνάγκης ἢ ὁσίας ἔνεκα ἔνθ' ἄν.: Ἀκαρδα ποίς τῇ δουλείᾳ σ' Κερασ. Ἀκαρδα ἀκαρδα τρώει αὐτόθι. Μὶ κουβιδιάζ' ἀνέκαρδα Θεσσ. Ἀνάκαρδα δουλεύει Βιθυν. Τήν. Ἀνάκαρδα τρώγει Χίος. Πβ. ξέκαρδα. 2) Ἄνευ συγκινήσεως Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀκαρδία ἡ, ἀμάρτ. ἀνακαρδία Πελοπν. (Λακων.) ἀνακαρδιά (Νουμ. 134,3).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος, παρ' ὃ καὶ ἀνάκαρδος.

Ἐλλειψις γενναιότητος, δειλία.

ἀκαρδίζω ἀμάρτ. ἀνακαρδίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος, παρ' ὃ καὶ ἀνάκαρδος.

Δυσαρεστοῦμαι, πικραίνομαι: Ἀμα τότε φουμᾶνε ἀνακαρδίζει (φουμᾶνε = ἐπιπλήττουν).

ἀκάρδιωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκάρδιουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρδίωτος <καρδίω. Πβ. ἀρχ. ἐπίθ. ἀκάρπιστος.

Ὁ μὴ ἐγκαρδιωμένος, ὁ ἄνευ θάρρους, ὁ ἀτολμος.

ἀκαρδος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σάντ.) ἀκαρδους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάκαρδος Πελοπν. (Λακων.) Τσακων. κ. ἄ. ἀνέκαρδους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. καρδία. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1928) Λεξικογρ. Ἀρχ. 19 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Περίφοβος, δειλός, ἀτολμος ἀρχ. ἀκάρδιος ἔνθ' ἄν.: Ἀκαρδος ἄνθρωπος σύνθηθ. β) Ἀνίσχυρος, ἀδύνατος Ἡπ. Κρήτ.: Βοῦι ἀκαρδο (βοῦι = βόδι) Κρήτ. γ) Ἀθυμος, ἀπρόθυμος Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σάντ.) δ) Ὁ μὴ ἐκ τῆς καρδίας, ἀνελικρινής, βεβιασμένος Μακεδ. (Κοζ.): Γέλιον ψυχρὸ κὶ ἀκαρδον. 2) Ὁ μὴ ἔχων καρδίαν εὐαίσθητον, ἀσυγκίνητος, ἀπαθής, ἀσπλαγχνος Κάρπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ὡ, τὸν ἀκαρδον, νὰ μὴ σταλάξῃ δάκρυον Κάρπ.: Ποίημ.

Ὅταν πατέρα μου ἀκαρδοὶ γονατισμέν' οἱ ξένοι
τὸ αἷμα σου ἔγλυφαν κρυφὰ στὰ νύχια τοῦ φονεῖ σου

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,204. Συνών. σκληρόκαρδος. 3) Ὁ μὴ καταβάλλων προσπάθειας, ὁ μὴ γενναῖος, λιπόψυχος Εὐβ. (Στρόπον.): Ἀκαρδο ζῶ (τὸ μὴ καταβάλλον προσπάθειας νὰ ἀναβιβάσῃ βάρος εἰς μέρος ἀνωφερές).

ἀκαρδοσύνη ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος.

Ἐλλειψις θάρρους, ἀτολμία, δειλία.

ἀκαρίκιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρίκιστος <καρίκιάζω.

Ὁ μὴ σκληρυνθεὶς, ὁ μὴ παθὼν ψῦξιν: Ἀκαρίκιστος εἶν' ἀκόμα, μὰ σὰν πιάσουν τὰ κρύα τὰ δυνατὰ θὰ καρίκιάσῃ.

ἀκαρίνωτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρίνωτος <*καρίνωτω <καρίνω.

1) Ὁ ἐστερημένος τρόπιδος: Καίτιν ἀκαρίνωτον. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐσταχωμένος, ἐπὶ βιβλίου: Χαρίτιν ἀκαρίνωτο.

ἀκάρπερος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καρπερός.

Ὁ μὴ παρέχων καρπὸν, ἀκαρπος: Δεντρὸν ἀκάρπερον. Συνών. ἀκάριπistos, ἀκαρπος.

ἀκαρπία ἡ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀκαρπιά Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκαρπία

Ἀφορία τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν ἔνθ' ἄν.: Ἐφέτος ἔχουμε ἀκαρπία Κύθηρ. Χάθ'κι οὐ κόσμους ἀπ' τ'ν ἀκαρπιά Αἰτωλ.

ἀκάριπistos ἐπίθ. Ἀθ. ἀκάρπ'ιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀκάρπετος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρπιστός <καρπίζω. Πβ. ἀρχ. ἐπίθ. ἀκάρπιστος.

Ἐπὶ τῶν δένδρων, ὁ μὴ καρποφορήσας ἔνθ' ἄν.: Ἀκάριπιστη ἐλαιὰ-συγκὰ Ἀθ. Συνών. ἀκάρπερος, ἀκαρπος.

